

WASSILISSA

Rysk Roman af HENRY GREVILLE.

— Se mig i ögonen, sade han, ser jag ut som en jag trodde det!

Wassilissa betraktade honom med ett rynkad panna, därpå klarnade hennes drag, hon lutade sig ned mot honom och de kysste hvarandra.

— Hvilket eländigt kreatur, började Marizki, i det han steg upp.

— Det är samma papper, som begagnas i alla valöfrenhetsanstalt. Det skulle inte förändra mig, om det kom från Justine eller från Tschudessow eller från dem båda; jag har alltid haft den tron, att de voro mera bekanta med hvarandra än de ville låtsas om. Hon var alldeles för full af loftal öfver honom.

— Hvad är det för en Justine? frågade Marizki. Hennes namn hade aldrig i hans närvaro blifvit så nämnt, att han kunde minnas det.

Wassilissa berättade honom historien om sin första förlofning.

— Ja, minns jag det, sade Marizki. Först Schurrow sårade den där civilisten.

— Furstens! upprepade Wassilissa, och en brännande rodnad betäckte hennes ansikte. Hon greps plötsligen af en tröstlös tanke. Mamma, mamma, utbrast hon, hvarifrån fick ni pengar till att hämta mig?

— Ack ja, snyttade fru Gorow, erk, fursten skickade mig dem!

De förlofvade äro förlofvade på hvarandra. En dyster tyndnad inträdde, som blott afbröts af det ljud, som åstadkom af fru Gorows fortfarande snyftningar.

— Hur mycket var det? frågade Marizki.

— Fem hundra rubel, svarade den olyckliga modern.

Wassilissa skyndade bort till sitt lilla skrifbord, räknade hastigt en ladas innehåll, lade en hundranel-sedel i sån och kastade risten på bordet framför modern.

— Så lyckligt! utbrast hon, jag har ännu kvar sex hundra rubel af de pengar jag fick af onkel! Mamma, skrif strax till fursten, tacka honom många gånger för hans godhet och för det bevar han gjort sig för att hjälpa mig vid min flykt, och skicka pengarna tillbaka till honom.

— Han har således hjälpt dig? frågade Marizki dyrt.

— Ja, men jag har inte sett honom, han har arrangerat det hela tillsammans med Zina; icke Nya, en miss tanke finge uppstå om, att han var delaktig i denna affär; han lämnade oss inte ens de hästar och den vagn, som han själf begagnat, och jag har alls inte sett honom.

— Inte en enda gång?

— Jag har inte sett honom sedan i början af april, då jag mötte honom på en promenad med Zina och guvernanten.

— Ack, hvad det gör godt, utbrast den unge mannen stäländ och tryckte sina händer på Lissas hand.

— Du tviflar, stygge gosse?

— Nej, min älsk, jag tviflade inte. Men om någon bara en enda gång hade sett dig i hans sällskap — till och med om det blott varit en minut — så skulle förtälet haft fritt spel, då vi däremot nu äro i stånd att bekämpa det.

— Men hvem kunde veta, att pengarna kommo från honom? hviskade fru Gorow jänrande. Jag har inte sagt det för någon.

— Tappandet af kuvertet var tillräckligt, svarade Marizki.

Riktigt! utbrast den stackars damen, jag kastade bort kuvertet, på hvilket stod hans namn. Men äro vi då omgifna af spioner?

— Efter denna dag gick fru Gorow aldrig till sängs förr än hon hade sett efter i hvarje vrå, men särskildt under sin sömn, af fruktan för dolda spioner.

— Adjö! sade Marizki, jag har församlat tjänsten och måste nu åreast. ... Jag var alldeles hufvudlör. Men det var dock bra, att jag kom blott, nu är jag i alla händelser lugn.

Han kysste sin blifvande hustru och hvarmed och red bort visserligen lugnare, men icke lifvigare. Hans upprigt bestod nu i att bevisa, att denna beskyllning var falsk, och detta var så mycket svårare, som andra människor kunde finna ett sken af brottlighet.

Då han sålunda red framåt vägen och öfvertäckte de många dröjsmål och hinder, som ännu stodo mellan honom och hans giftermål, fick han plötsligen en ljus idé. Grefvinnan Kumjassin var den enda, som kunde bevisa, att fursten icke hade sett henne nio år sedan sedan de farit ut på landet, och att han efter den unga flickans resa icke hade lämnat guvernementet.

Oaktadt det var utom allt tvifvel, att grefvinnan blott hyste mycket ringa valfärd för sin niece, så måste han dock antaga, att hon icke ville nekna henne sitt intyg, om man vågade till hennes adelmod.

Under de tre dagar, som Marizki tillbragte i arresten, hade han tid nog att tänka öfver, samt bekräfta och skriva ett litet mästestycke med hänsyn till stil och känsla. Då posten emellertid icke bar vingar, hade den unge officeren tillräckligt tid att öfverföra alla gysamma och ogymsamma elanier, afvenom alla omständigheter, innan han fick svar.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

Hur man besöker drifhus med paralyser.

En lycklig ingivelse eller snarare ett djärft infall förseledde fursten

till honom, att han skall taga paralyser med sig.

Her, Wachtel var både i följd af sina grundsatser och af naturen alltid hägad för att låta sin elev gå ut. Dmitrij-lät således presentera sig ett halft dussin paralyser, som alla voro för små till honom; slutligen beslöth han sig för att taga en af objeket lät, som liknade en stor flagstämp.

Han följde miss Junior i hälsarna och efterpå så träffade hennes klumpiga gång, att Zina redan på afstånd måste skratla högt vid åsynen deraf. Under den korta tid de varit ensamma, hade hon för öfrigt talat med fursten om allvariga ting, och hennes ögon voro fuktiga.

— Hon är bortaf! sade Schurrow frågat.

— Ack, jag ännu mycket sjuk, mycket svag, vanmäktig.

— Vanmäktig? Har har dom då kunnat gå så långt?

— Jag har ju sagt er, att jag näst bara henne! svarade Zina med nästiv stolt.

Fursten betraktade henne med en blick, för hvilken hon måste slå ned ögonen.

— Och er mor? sade han efter en kort paus.

— Ack, jag trodde verkligen att hon skulle förkunnat mig! Hon har också räknat mig i alla närvaro.

De voro visserligen ensamma, men han vågade dock icke fatta hennes hand på detta ställe, som var öppet för alla sidor.

— Har bar ni er åt med att få henne ur huset?

— Jag tänkte på ladan. Tag er i akt, furste, jag är farlig.

Den unge flickan såg på honom med ögon, som strålade af kvickhet och skalkmakt.

— Farlig? upprepade fursten halfhögt. Säg bättre heroisk.

Zina slog ned sina bruna ögon.

— Heroisk, och det till den grad, att man icke nog kan beundra och i alla fall älska.

De togo. Zina kände, hur hennes hjerta öppnades sig som en blomma för solens strålar; hennes kinder fingo lifligt ljus.

— Min kusin, min enda väninna, ...

I detta ögonblick blif Dmitrij synlig vid slutet af allén.

— Se bara på min bror, sade hon och brast åter ut i ett ystert skatt; fursten instämde, ehuru situationen egentligen var allvarig, för allvarigt att skrattra; men vid åsynen af gossens noggranna, träffande karrikatyrd kunde icke heller han hålla sig allvarig. I ett nu var Dmitrij hos dem. Zina tog paralysern ur hans hand och sköt honom bort till fursten.

Fursten lyfte upp den lille, nedsmutsade hjulten och satte honom ned på marken igen, först sedan han flera gånger hade kysst hans bruna och friska röda kinder.

— Min syster är en sann hjältsinna, svarade Dmitrij, min stora syster! Hon är inte rädd för någonting; jag älskar henne, och jag liknade henne.

Miss Junior kom nu närmare; Dmitrij återtog sin paralyser och följde springande och hoppande gruppen bort till drifhusen.

— Gyska litet med miss Junior, sade Zina sakta till gossen, jag vill gärna tala med vår vän.

Detta lät Dmitrij ike säga sig två gånger; innan ännu guvernanten fick tid att fråga, hvar han skulle hän, hörde hon redan häftiga fälskrisk vid andra änden af drifhuset.

— Ack, utbrast hon klagande, gossen har nu igen gått bort till fägelhuset! Nu låter han väl papegojan bita sig igen, liksom sist.

Nu hörde man Dmitrijs röst, hur han lämnade sin befäddade fiende och öfverhopade honom med skyndförd. Papegojan svarade med sådan ifver, att miss Junior skyndade bort till fägelhuset, hvarest hon fann Dmitrij, hvilken faktiskt så godt han kunde med skaflet af sin paralyser.

Trädgårdsmästaren närmande sig de unga tv, emottog deras paralyser och aflygsnade sig åter. Zina tog till blomsternas upp ur fikan och började klippa af blommor. Växthuset, i hvilket de befunno sig, var gammalt; små grönaktiga glasrutor, infattade i grova ekramar; men hvem brydde sig om det yttre? Äfven växterna voro till största delen gamla; stora orangeräd på femton fot stötte med kronan med glastaket; de trappformiga alla slags rosor, olika färgade geranier, präktiga ormbunkar, sammetslika gloxier, fantastiska calceolaries, begonier af alla färger och den modigaste smak.

Fursten hörde blott till hälften på det aflagda buller, som hördes borta från fägelhuset; han sade sig själf, att minuterha voro räknade, och likväl förtärliga han åtskilliga, innan han öppnade munnen.

— Jag skulle vara glad, sade slutligen Zina, i det hon af en myrten skar en del blommande kvistar, hvilka hon samlade i sin klädning, jag skulle vara mycket glad, om min kusin snart ville gifva sig, naturligtvis efter eget val; endast ett giftermål kan skaffa henne en öfverstående ställning.

— Det skulle verkligen vara det bästa, sade Schurrow. Jag är fullkomligt af samma mening.

— Värkligen? sade den unga flickan och var ifrigt samstämt med roarna; jag trodde att ...

Hon hägnade sig förvrrad, saken föll ur hennes hand och fursten skyndade sig att taga upp den.

— Ni syttar på de känslor, sade han, som er kusin ingaf mig? Ja, jag medger, att jag älskade henne och tror, att jag älskar henne ännu lika mycket som förr; men den bjölse jag hyser för henne har blott intet

passioneradt i sig, och jag inser nu, att det mera var hennes svåra ställning, hennes berövande ... Zina afklippte utan medlidande allt, som hon kunde nå med saxen; blommorna förmigen valtrade fram ur hennes hopsamlade klädning. Och så talade hon så vänligt till mig, hon behandlade mig så aktungsfullt, hon skratlade ike åt mitt tafatta sätt. ... Zina rodnade ännu mera. Ni själf, fursten och lindade en murgbrönsranka om sitt finger, talade förra sommaren blott sällan med mig utan att skratla åt mig.

— Jag var en liten flicka, utbrast Zina, ett nyckfullt och bland elakt barn, jag kände er ännu ike.

Saxen för omkring i en praktig pelagonia, så att den i hast blif alldeles varm.

Således upprepade jag ike nu längre ett gänsigt frågade fursten ännu mera förlagen.

— Ni är den bästa, den ärlaste människas! Ty om det inte var ... af kärlek, fortfor hon modigt, som ni hjälpte min kusin, hur skall man då eljest kalla er lögnstiftet?

— Nej, svarade fursten långsamt, det var inte af kärlek; nu är jag till och med kommen så långt, att jag allvarligt frågar mig själf, om jag verkligen har älskat henne. Jag alldeles tanken på en maka, en väninna, en ung fide vid min dystra närvarokarshard; henne ... Men när jag hade erfart, att hon ike älskade mig, så kände jag ike den häftiga sorg, som kan förstöra en tillvaro; jag var blott förlagen, tillade han leende.

— Och sedan? frågade hon oroligt.

— Sedan, då jag emottog ert bref, afbröt hon honom nyfiskt.

— Jag får bekänna, nej!

— Men jag tänkte strax på er.

— Min djärft gick ike så långt, att jag torde antaga, att någon som helst i denna världen kunde minnas mig med så mycken aktning och vänskap. Då jag genom er erfor, att jag kunde vara till nytta, så skyndade jag mig att handla; jag gjorde hvad jag kunde.

Och ni blif sårad, kunde han blifva dödlig. Jag var mycket egenkär; utan min medelkonst hade alltså ike skett.

— Er kusin hade blifvit olycklig med den där uslingen. Och för öfrigt, kan en sådan människas då döla en hederlig man?

— Men hur gick det till, började Zina, att man i sällskapslivet inte talade mera om er — hon tvekade — vänskap för Lissa?

För första gången öfverraskad af denna tanke gjorde sig fursten den samma fråga. Plötsligen kom han att tänka på den förevidning, som han hade gifvit sin vän Sacharjew.

— Antag, att det vore min afskat till fria till kommissan Kumjassin. ...

Han rodnade upp öfver båda öronen. Då Zina märkte hans rodnad, blif hon också förlagen och satte sig ned för att ordna sina blommor.

— Den tillgifvenhet jag hyser för er fru mor, är ju bekant, sade han, ike utan förvirring.

Zina faste sina skalkusa ögon på honom, men sånkte dem strax igen; hon teg förlagen.

— Nå, sade hon, då man inte har talat vidare därom, så är det så mycket bättre; hvad kunna vi begära mera? Ni har ett ädelt hjärta, furste, ni är ädelmodig och god ... och jag älskar af allt mitt hjärta det gänsigt, som för sårade er så djupt.

Vid dessa ord räckte hon prins Charman sin lilla hand. Denna gång vågade han beröra den med sina läppar. Ljudet af hastiga steg hördes. Zina steg förskräckt upp och lät hela sin blomsterrösk följa på marken. Dmitrij kom springande, och miss Junior följde efter på något afstånd.

— Jag är er evigt hänfingne slaf, hviskade fursten, uppmuntrad af det gysamma tillfället; han knäböjde för henne.

Zina sålunda ike, hon hade i hsten sett sig och Schurrow började, utan att visa förlagenhet, hopsamlade dem i hennes sköte. Då de voro färdiga därmed, stred miss Junior och Dmitrij i deras närhet af hjärtans lust.

— Denna är till damernas riddare, sade Zina och räckte en teos af fursten, som ännu låg på knä för henne. Hennes milda blick träffade Schurrows våltaliga ögon. Nu var han hvarken full eller förlagen; för första gången kände han, att han hade funnit erkännande; nu älskade han verkligen och af hela sitt hjärta. Bakket var färdig och man återvände till huset. Det rägnade ike längre; regndropparne föllo blott med ett svagt, melankoliskt ljud från gren till gren; jorden lög långsamt det öfverflödiga vattnet; på den ännu allt jämn mulna himmelen antydde en gul strimma solens närvaro; i hela naturen låg ett slags trötthet, en förlappning. De två unga gänga tillsammans bort till husets dörr utan att bryta tystnaden. Zina gick tankfull upp på sitt rum för att göra toilett, medan fursten gick in till grefvinnan.

Dagen slutade om alla dagar. Om aftonen innan Zina föll i sömn, ransakade hon, förvånad och röd, sitt hjärta. Det svarade henne, att bland alla de lysande kvalijer, som ike blif stäld fullkomligt i skuggan af prins Charman's förtjänster och dygder.

— Nå, och om det verkligen förhöll sig så? sade hon stolt till sig själf. Jag behöfver inte redna öfver att jag älskar furst Schurrow. ... Nå, så, sedan! Ja, hvarför inte? Jag tyller snart mitt stöjtande år, tänkte hon, och det är inte min skuld,

att man tvingar mig att leva fort. Med tanken på drifhuset somnade hon.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

Wassilissa säger Tschudessow sin mening rent ut.

Under nästa vecka kom fursten igen, kom sedan gång på gång; grefvinnan hade ingenting att invända däremot.

Zenaide var lycklig; hennes lif förrann i ljuf förnöjsamhet. Han brukade komma tidigt på dagen; ibland promenerade man, men ännu oftare blif man kvar i trädgården; om aftonen hade man pianot med dess outömliga rikedom på stycken för fyra händer; där voro overturer, symfonier, operor, ja, till och med hela oratorier; grefvinnan var nödsakad att förskrifva ännu flera noter från Moskva. Understundom tänkte hon väl, att det var allt för mycket af musik och intim samvaro; på de dagar då furstens troika kom körande nedåt allén, syntes Zenaide vara mycket förmöjd ... men så tillade grefvinnan i sitt stilla sinne, att i själfva värdet var denna förbindelse ju passande, och att ingen kunde hafva något att invända däremot. Dessutom hade hon ju gifvit sin dotter en sådan uppfostran, att man ike behöfde frukta för något opassande från hennes sida. Öfver sin niece gjorde grefvinnan sig inga beklagningar, och ike på minsta sätt. Brevet från Moskva hade hon mottagit, hade läst det och därpå lagt det bort tillika med de obehagliga tankar, som det hade framkallat. Därpå hade ett bref från Justine berättat Wassilissas besök hos sin onkel. Denna underrättelse pämnade henne äfven om, att hon hade glömt att underrätta sin man om tillrägelserna på Kumjassin. I det hon godtgjorde sin glömska, skref hon bland annat också följande till grefven: "Wassilissa har funnit för godt att lämna oss; hon är en oacksam varelse, hvars oböjliga natur ike har blifvit mera eftergivande genom våra välgärningar. Hon har, efter hvad jag hört, aflägt ett besök hos er. Skulle hon lida nöd och vända sig till er, så öfvergif henne ike, men för risten skall ni ike vara orolig för hennes framtid. Sådana människor äro lika oacksamma som kattor; de finna också alltid en möjlighet att, liksom de senare, falla ned på fötterna utan att komma till skada." Sedan hon hade förtatt denna epistel, inträdde det vanliga lugnet igen, till Lissas andra bref på nytt räckte henne ur denna behagliga hvil. Wassilissa gifte sig, och Marizki är hennes fästman!

Samma Marizki, som grefvinnan hade ansett värdig att riknas bland de utkorade, som vågade göra sin kur för hennes dotter! Marizki, en tefning af en god, gammal ädel familj, rik, mycket rik, i en mycket god ställning! Det var ju absurd! afskyvärt! om möjligt! Absurd — ja, om möjligt — nej. Brevet var där, och Wassilissa hade ike vågat drifva mystifikation så långt som till att uppfinna en så fantastisk fabel. I stället för att svara sin niece, skref grefvinnan till sin man, för att få ett bra bevis på det skulle betyda. "Det betyder, min bara," svarade grefven henne, "att"

Marizki, som redan stäa vintern var förskickad i Wassilissa — såsom jag har från ett annat håll — har återsett henne, funnit henne som det hon är, nämligen förtjusande, vacker, spirituell, utmärkt väl uppfostrad, tack vare er moderliga omsorg, och att han gifte sig med henne, hvilket jag ike kan beklaga i hans intresse."

— Där ser man minnen! Ett väckert ansikte kan alltid förvirra hufvudet på den förtärliga grefvinnan halfaktigt. Om denna betraktelse gällde grefve Kumjassin eller blott Wassilissas fästman, vet man ike. Uppreder öfver, att hennes man hade svikit henne i denna pinsamma affär, tog hon papper, bleck och penna och skref med sin mest hotande handstil ett bref till Wassilissa.

Wassilissa svarade ike, hon hade i hsten sett sig och Schurrow började, utan att visa förlagenhet, hopsamlade dem i hennes sköte. Då de voro färdiga därmed, stred miss Junior och Dmitrij i deras närhet af hjärtans lust.

— Denna är till damernas riddare, sade Zina och räckte en teos af fursten, som ännu låg på knä för henne. Hennes milda blick träffade Schurrows våltaliga ögon. Nu var han hvarken full eller förlagen; för första gången kände han, att han hade funnit erkännande; nu älskade han verkligen och af hela sitt hjärta. Bakket var färdig och man återvände till huset. Det rägnade ike längre; regndropparne föllo blott med ett svagt, melankoliskt ljud från gren till gren; jorden lög långsamt det öfverflödiga vattnet; på den ännu allt jämn mulna himmelen antydde en gul strimma solens närvaro; i hela naturen låg ett slags trötthet, en förlappning. De två unga gänga tillsammans bort till husets dörr utan att bryta tystnaden. Zina gick tankfull upp på sitt rum för att göra toilett, medan fursten gick in till grefvinnan.

Dagen slutade om alla dagar. Om aftonen innan Zina föll i sömn, ransakade hon, förvånad och röd, sitt hjärta. Det svarade henne, att bland alla de lysande kvalijer, som ike blif stäld fullkomligt i skuggan af prins Charman's förtjänster och dygder.

— Nå, och om det verkligen förhöll sig så? sade hon stolt till sig själf. Jag behöfver inte redna öfver att jag älskar furst Schurrow. ... Nå, så, sedan! Ja, hvarför inte? Jag tyller snart mitt stöjtande år, tänkte hon, och det är inte min skuld,

att man tvingar mig att leva fort. Med tanken på drifhuset somnade hon.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

Wassilissa säger Tschudessow sin mening rent ut.

Under nästa vecka kom fursten igen, kom sedan gång på gång; grefvinnan hade ingenting att invända däremot.

Zenaide var lycklig; hennes lif förrann i ljuf förnöjsamhet. Han brukade komma tidigt på dagen; ibland promenerade man, men ännu oftare blif man kvar i trädgården; om aftonen hade man pianot med dess outömliga rikedom på stycken för fyra händer; där voro overturer, symfonier, operor, ja, till och med hela oratorier; grefvinnan var nödsakad att förskrifva ännu flera noter från Moskva. Understundom tänkte hon väl, att det var allt för mycket af musik och intim samvaro; på de dagar då furstens troika kom körande nedåt allén, syntes Zenaide vara mycket förmöjd ... men så tillade grefvinnan i sitt stilla sinne, att i själfva värdet var denna förbindelse ju passande, och att ingen kunde hafva något att invända däremot. Dessutom hade hon ju gifvit sin dotter en sådan uppfostran, att man ike behöfde frukta för något opassande från hennes sida. Öfver sin niece gjorde grefvinnan sig inga beklagningar, och ike på minsta sätt. Brevet från Moskva hade hon mottagit, hade läst det och därpå lagt det bort tillika med de obehagliga tankar, som det hade framkallat. Därpå hade ett bref från Justine berättat Wassilissas besök hos sin onkel. Denna underrättelse pämnade henne äfven om, att hon hade glömt att underrätta sin man om tillrägelserna på Kumjassin. I det hon godtgjorde sin glömska, skref hon bland annat också följande till grefven: "Wassilissa har funnit för godt att lämna oss; hon är en oacksam varelse, hvars oböjliga natur ike har blifvit mera eftergivande genom våra välgärningar. Hon har, efter hvad jag hört, aflägt ett besök hos er. Skulle hon lida nöd och vända sig till er, så öfvergif henne ike, men för risten skall ni ike vara orolig för hennes framtid. Sådana människor äro lika oacksamma som kattor; de finna också alltid en möjlighet att, liksom de senare, falla ned på fötterna utan att komma till skada." Sedan hon hade förtatt denna epistel, inträdde det vanliga lugnet igen, till Lissas andra bref på nytt räckte henne ur denna behagliga hvil. Wassilissa gifte sig, och Marizki är hennes fästman!

Samma Marizki, som grefvinnan hade ansett värdig att riknas bland de utkorade, som vågade göra sin kur för hennes dotter! Marizki, en tefning af en god, gammal ädel familj, rik, mycket rik, i en mycket god ställning! Det var ju absurd! afskyvärt! om möjligt! Absurd — ja, om möjligt — nej. Brevet var där, och Wassilissa hade ike vågat drifva mystifikation så långt som till att uppfinna en så fantastisk fabel. I stället för att svara sin niece, skref grefvinnan till sin man, för att få ett bra bevis på det skulle betyda. "Det betyder, min bara," svarade grefven henne, "att"

Marizki, som redan stäa vintern var förskickad i Wassilissa — såsom jag har från ett annat håll — har återsett henne, funnit henne som det hon är, nämligen förtjusande, vacker, spirituell, utmärkt väl uppfostrad, tack vare er moderliga omsorg, och att han gifte sig med henne, hvilket jag ike kan beklaga i hans intresse."

— Där ser man minnen! Ett väckert ansikte kan alltid förvirra hufvudet på den förtärliga grefvinnan halfaktigt. Om denna betraktelse gällde grefve Kumjassin eller blott Wassilissas fästman, vet man ike. Uppreder öfver, att hennes man hade svikit henne i denna pinsamma affär, tog hon papper, bleck och penna och skref med sin mest hotande handstil ett bref till Wassilissa.

Wassilissa svarade ike, hon hade i hsten sett sig och Schurrow började, utan att visa förlagenhet, hopsamlade dem i hennes sköte. Då de voro färdiga därmed, stred miss Junior och Dmitrij i deras närhet af hjärtans lust.

— Denna är till damernas riddare, sade Zina och räckte en teos af fursten, som ännu låg på knä för henne. Hennes milda blick träffade Schurrows våltaliga ögon. Nu var han hvarken full eller förlagen; för första gången kände han, att han hade funnit erkännande; nu älskade han verkligen och af hela sitt hjärta. Bakket var färdig och man återvände till huset. Det rägnade ike längre; regndropparne föllo blott med ett svagt, melankoliskt ljud från gren till gren; jorden lög långsamt det öfverflödiga vattnet; på den ännu allt jämn mulna himmelen antydde en gul strimma solens närvaro; i hela naturen låg ett slags trötthet, en förlappning. De två unga gänga tillsammans bort till husets dörr utan att bryta tystnaden. Zina gick tankfull upp på sitt rum för att göra toilett, medan fursten gick in till grefvinnan.

Dagen slutade om alla dagar. Om aftonen innan Zina föll i sömn, ransakade hon, förvånad och röd, sitt hjärta. Det svarade henne, att bland alla de lysande kvalijer, som ike blif stäld fullkomligt i skuggan af prins Charman's förtjänster och dygder.

— Nå, och om det verkligen förhöll sig så? sade hon stolt till sig själf. Jag behöfver inte redna öfver att jag älskar furst Schurrow. ... Nå, så, sedan! Ja, hvarför inte? Jag tyller snart mitt stöjtande år, tänkte hon, och det är inte min skuld,

att man tvingar mig att leva fort. Med tanken på drifhuset somnade hon.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

Wassilissa säger Tschudessow sin mening rent ut.

Under nästa vecka kom fursten igen, kom sedan gång på gång; grefvinnan hade ingenting att invända däremot.

Zenaide var lycklig; hennes lif förrann i ljuf förnöjsamhet. Han brukade komma tidigt på dagen; ibland promenerade man, men ännu oftare blif man kvar i trädgården; om aftonen hade man pianot med dess outömliga rikedom på stycken för fyra händer; där voro overturer, symfonier, operor, ja, till och med hela oratorier; grefvinnan var nödsakad att förskrifva ännu flera noter från Moskva. Understundom tänkte hon väl, att det var allt för mycket af musik och intim samvaro; på de dagar då furstens troika kom körande nedåt allén, syntes Zenaide vara mycket förmöjd ... men så tillade grefvinnan i sitt stilla sinne, att i själfva värdet var denna förbindelse ju passande, och att ingen kunde hafva något att invända däremot. Dessutom hade hon ju gifvit sin dotter en sådan uppfostran, att man ike behöfde frukta för något opassande från hennes sida. Öfver sin niece gjorde grefvinnan sig inga beklagningar, och ike på minsta sätt. Brevet från Moskva hade hon mottagit, hade läst det och därpå lagt det bort tillika med de obehagliga tankar, som det hade framkallat. Därpå hade ett bref från Justine berättat Wassilissas besök hos sin onkel. Denna underrättelse pämnade henne äfven om, att hon hade glömt att underrätta sin man om tillrägelserna på Kumjassin. I det hon godtgjorde sin glömska, skref hon bland annat också följande till grefven: "Wassilissa har funnit för godt att lämna oss; hon är en oacksam varelse, hvars oböjliga natur ike har blifvit mera eftergivande genom våra välgärningar. Hon har, efter hvad jag hört, aflägt ett besök hos er. Skulle hon lida nöd och vända sig till er, så öfvergif henne ike, men för risten skall ni ike vara orolig för hennes framtid. Sådana människor äro lika oacksamma som kattor; de finna också alltid en möjlighet att, liksom de senare, falla ned på fötterna utan att komma till skada." Sedan hon hade förtatt denna epistel, inträdde det vanliga lugnet igen, till Lissas andra bref på nytt räckte henne ur denna behagliga hvil. Wassilissa gifte sig, och Marizki är hennes fästman!

Samma Marizki, som grefvinnan hade ansett värdig att riknas bland de utkorade, som vågade göra sin kur för hennes dotter! Marizki, en tefning af en god, gammal ädel familj, rik, mycket rik, i en mycket god ställning! Det var ju absurd! afskyvärt! om möjligt! Absurd — ja, om möjligt — nej. Brevet var där, och Wassilissa hade ike vågat drifva mystifikation så långt som till att uppfinna en så fantastisk fabel. I stället för att svara sin niece, skref grefvinnan till sin man, för att få ett bra bevis på det skulle betyda. "Det betyder, min bara," svarade grefven henne, "att"

Marizki, som redan stäa vintern var förskickad i Wassilissa — såsom jag har från ett annat håll — har återsett henne, funnit henne som det hon är, nämligen förtjusande, vacker, spirituell, utmärkt väl uppfostrad, tack vare er moderliga omsorg, och att han gifte sig med henne, hvilket jag ike kan beklaga i hans intresse."

— Där ser man minnen! Ett väckert ansikte kan alltid förvirra hufvudet på den förtärliga grefvinnan halfaktigt. Om denna betraktelse gällde grefve Kumjassin eller blott Wassilissas fästman, vet man ike. Uppreder öfver, att hennes man hade svikit henne i denna pinsamma affär, tog hon papper, bleck och penna och skref med sin mest hotande handstil ett bref till Wassilissa.

Wassilissa svarade ike, hon hade i hsten sett sig och Schurrow började, utan att visa förlagenhet, hopsamlade dem i hennes sköte. Då de voro färdiga därmed, stred miss Junior och Dmitrij i deras närhet af hjärtans lust.

— Denna är till damernas riddare, sade Zina och räckte en teos af fursten, som ännu låg på knä för henne. Hennes milda blick träffade Schurrows våltaliga ögon. Nu var han hvarken full eller förlagen; för första gången kände han, att han hade funnit erkännande; nu älskade han verkligen och af hela sitt hjärta. Bakket var färdig och man återvände till huset. Det rägnade ike längre; regndropparne föllo blott med ett svagt, melankoliskt ljud från gren till gren; jorden lög långsamt det öfverflödiga vattnet; på den ännu allt jämn mulna himmelen antydde en gul strimma solens närvaro; i hela naturen låg ett slags trötthet, en förlappning. De två unga gänga tillsammans bort till husets dörr utan att bryta tystnaden. Zina gick tankfull upp på sitt rum för att göra toilett, medan fursten gick in till grefvinnan.

Dagen slutade om alla dagar. Om aftonen innan Zina föll i sömn, ransakade hon, förvånad och röd, sitt hjärta. Det svarade henne, att bland alla de lysande kvalijer, som ike blif stäld fullkomligt i skuggan af prins Charman's förtjänster och dygder.

— Nå, och om det verkligen förhöll sig så? sade hon stolt till sig själf. Jag behöfver inte red